

De afgelopen tijd was voor mij een periode waarin ik oog in oog kwam te staan met mijn eigen onzekerheden en moeiten. Het toewerken naar mijn afstuderen was (en is ook in de VJWeek nog) één grote geestelijke strijd waarin ik telkens weer het idee heb dat ik het niet kan. Onzekerheden en perfectionisme werken enorm verstikkend en kunnen me gevangen zetten in mijn eigen hoofd.

Misschien ben ik de enige, maar eerlijk gezegd vergeet ik op zo'n moment dat ik God om hulp mag vragen. Ik verlies hem uit het oog door al mijn angst en zorgen. En dat terwijl ik zo zeker weet dat God mij fantastische kracht kan geven! Zo graag wil ik sterk blijven voor mezelf en iedereen in mijn omgeving maar eigenlijk voel ik me eenzaam, zwak en heb ik het idee dat ik keihard faal. Mijn moeder zei: Lyd, dit is jouw beproeving.

In het boek Exodus lees je hoe God het verbond aangaat met het volk van Israël en hoe hij hen red. Toen ik nog kind was hoorde ik elk jaar weer over de Israëlieten die uittocht deden uit Egypte en onder leiding van Mozes de woestijn introkken. Elke zondag werd er een nieuw verhaal verteld over de mensen die begonnen te klagen bij Mozes. Ze hadden het idee dat ze alleen waren en dat God hun aan het lot over had gelaten. En telkens weer lees je dat God voorziet en dat hij hen helpt. En de les die ik als kind echt wel dacht te begrijpen is dat je je vertrouwen in God mag leggen. Ik weet nog goed dat ik dacht als kind: waarom deden die mensen zo dom, ze weten toch wel beter?!

Nu ik ouder word herken ik mezelf steeds meer in dit morrende en zeurende volk, en misschien jij ook wel. Het volk van Israël komt voor flinke beproevingen te staan. Ik zie mezelf al tussen de mensen staan, enorm teleurgesteld als het water in Mara ondrinkbaar blijkt te zijn (Ex. 15:22-27). Waarom geeft God ons water waar we ziek van worden?!

Paulus komt terug op het verhaal over dit volk in de woestijn in 1 Korintiërs 10. Hij trekt vervolgens de volgende conclusie voor de gemeente:

13: "U hebt geen beproevingen te doorstaan die niet voor mensen te dragen zijn. God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: hij geeft u mét de beproeving ook de uitweg, zodat u haar kunt doorstaan."

Beproevingen zijn er in ons leven en iedereen heeft op enig moment wel eens een strijd aan te gaan waarvan je denkt: deze kan ik niet winnen, ik ben niet sterk genoeg. Maar guess what: *"U hebt geen beproevingen te doorstaan die niet voor mensen te dragen zijn."* Als de storm opsteekt mag je jezelf vertellen dat God met je meegaat, hoe vaak je ook begint te morren zoals het volk in de woestijn. En God blijft ook telkens weer kracht verlenen als je met je staart tussen je benen toch maar weer bij God komt. Het is oké als jij soms een Mozes nodig hebt in je leven die steeds maar weer voor jou naar God toegaat en vraagt om hulp.

Vraag jezelf eens af: **Hoe ga ik om met beproevingen** (reflecteer eens op een gebeurtenis, 'hoe-jehet-zou-willen' is helaas soms anders dan de realiteit)? **Welke strijd heb ik misschien nu te strijden? Maar bovenal, vertrouw ik er echt op dat God mij daarbij wil helpen?**

Het lijntje is zó kort, maar om God echt diep van binnen toe te laten binnen onze strijd moeten we wel zijn uitgestoken hand aannemen. Misschien kan je vragen of Hij je hierin wil ondersteunen, helpen om te stoppen met zwemmen en om hulp te vragen. Want, de beproeving zal niet wegvallen, maar het wordt zeker meer draaglijk als je het samen doet met God!

Jij die dit leest (inclusief mijzelf): **Ik denk aan je, waar je ook doorheen gaat. Ik zal voor je bidden, dat je kracht vindt bij Hem. Je kan het aan!** (Herhaal dit laatste voor jezelf nog eens hardop)